

LOVE ME WILD

MILUJ MĚ
KAŽDÝM SVÝM
SLOVEM

 metafora

MELANIE LANE

Přeložila Diana Rykrová

Ukázka z knihy:

Kingstonův pohled se vpíjel do mého. Světle modrá barva jeho očí mě spalovala zevnitř a najednou jsem v sobě objevila pocity, které tam předtím nebyly. Motýlí křídla. Šimrání v břiše, které jsem si nedovedla vysvětlit – nebo spíš nechtěla.

„Kingstone.“

„Gino.“

„Kolik whisky jsi vypil?“

„Ne dost,“ zašeptal. „Ne dost.“

Jeho slova předávala obrazy, touhy a přání. Přímo do mé hlavy, břicha a – nakonec i do mého srdce.

Tohle už bylo nad mé síly. On byl nad mé síly.

To, co naznačoval, co mezi námi vznikalo, tady a teď, v tuto chvíli – to nebyl dobrý nápad.

„To není dobrý nápad,“ řekla jsem.

„Dá se vůbec říct, že existují dobré nebo špatné nápady? Nebo jsou to všechno prostě jen nápady? Zrozené z pocitu, „Přestaň mě svádět slovy.“

Ohlasy čtenářů:

„Třešnička na dortu. Doposud nejlepší kniha Melanie Lane.“

„Na této knize se mi líbilo všechno. Skvělé postavy, žádná nedorozumění, pořádná dávka sarkasmu... a pikantních scén taky tak akorát.“

„Intenzivní, vášnivá a plná emocí.“

LOVE
ME
WILD

MELANIE LANE

LOVE
ME
WILD

Miluj mě každým svým slovem

Přeložila Diana Rykrová

metafora

Melanie Lane: Love Me Wild – Mit jedem deiner Worte. Roman
© Aufbau Verlage GmbH & Co. KG, Berlin 2025 (*Published with more;*
»more« is a trademark of Aufbau Verlage GmbH & Co. KG)

Cover design by Franziska Stern @coverdungeonrabbit using
picture elements by © Adobe Stock / lumerb & Freepik

Translation © Diana Rykrová, 2026

Czech edition © Grada Publishing, a. s., 2026

All rights reserved

ISBN 978-80-271-8534-4 (ePub)

ISBN 978-80-271-8533-7 (pdf)

ISBN 978-80-7625-940-9 (print)

Předmluva

Love Me Wild je příběh, který jsem vlastně nikdy neplánovala napsat. Jednoduše mě převálcoval. Netušila jsem, jak moc tento příběh potřebuji, a vryl se mi do srdce tak jako zatím žádný jiný.

Tato kniha je pro všechny z vás, kdo to budete vnímat stejně, protože *Love Me Wild* je jako skladba „Snow on the Beach“ od Taylor Swift – zvláštní, ale zatraceně krásná. Posilující a léčivá. Ledová, a zároveň hřejivá. Prostě Gigi & Kingston.

Přeji vám příjemné čtení.

C'EST LA FUCKING VIE.

To je pos*anej život.

Gina Marie

„Děláš si prdel, Tylere?“

„Gigi.“ Rafael si do mého ucha tiše povzdechł. „Vyjadřuj se slušně.“

„Seru na tvoje pravidla, Rafaeli. Tvůj snoubenec mě chce hnát přes celou zeměkouli, jen abych vyzvedla tvýho tvrdohlavýho bratra. V zimě. V Coloradu!“ Sevřela jsem mobil pevněji a dál odolávala nutkání mrštit jím proti zdi. „Co si sakra myslíte?“

„Nejde o to ho vyzvednout,“ opravil mě Tyler podruhé. „Máš mu jen domluvit a přesvědčit ho, aby za čtyři týdny dorazil na svatbu.“

„Jo, jasně, tak to je samozřejmě něco úplně jinýho.“

Ani jsem se nesnažila skrýt sarkastický podtón. S Tylerem jsme se přátelili už věky. Sice mě v tu chvíli neviděl, ale tón mého hlasu mu byl důvěrně známý.

„Udělal bych to sám,“ opáčil a pokoušel se mluvit klidně. „Ale víš, že jsme teď uprostřed náročných svatebních příprav, pak ten nový byt a Rafaelova... teď vážně nemůžeme odjet.“

„Ale Violet –“ spustila jsem ve snaze zachytit se posledního stébla naděje, jenže mě okamžitě utnul.

„Violet má v příštích týdnech jednu důležitou schůzku za druhou a Jax se chystá podepsat smlouvu na novou restauraci.“

„Kromě toho nabral do komunitního centra novou skupinu mladistvých,“ dodal Rafael, což mi vážně moc nepomohlo.

„Jo, ale Kingston není *můj* bratr,“ zabručela jsem tiše.

„Kdyby byl tvůj bratr, asi by nebyl tak sobecký, aby nás odmítl přes WhatsApp. Čtyři týdny před svatbou! Aniž by nám sdělil jediný důvod.“

„Díky bohu, že nemám bratra...“

„Gigi!“

„Přestaň na ni křičet, Tyler.“ Rafael hlasitě vydechl. „Ty nemáš bratra, ale já ano. A opravdu bych ho tam rád měl, Gigi. Moc by to pro mě znamenalo.“

Zatraceně! Teď se na mě vytasí s tímhle... Rafaelův prosebný výraz jsem doslova viděla před očima. Byla jsem na vážkách.

Neměla jsem sebemenší chuť letět do Colorada a nakopat Kingstona do zadku, aby přijel na svatbu. Přestěhovala jsem se z New Yorku do L. A. právě proto, abych se v zimních měsících nemusela brodit sněhem a blátivou břečkou a nemusela na sebe soukat tlusté vrstvy teplého oblečení! Nechtěla jsem letět do Colorada. Zrovna teď tam panovala krutá zima – mrzlo tam ještě víc než v New Yorku. Přesto jsem cítila, jak uvnitř skládám zbraně. Bylo prostě nemožné Tyleru Gibsonovi něco odmítnout. Violet byla nejlepším důkazem. Jen díky Tylerově vytrvalosti – a sexu na jednu noc – našla lásku svého života. O tohle mně nešlo. Ani náhodou. Prostě bych jen nasbírala pár leteckých mil a zmeškala jednu, možná dvě schůzky. Schůzky, které bych stejně mohla vést odkudkoli. K práci jsem potřebovala jen notebook a wi-fi. Což Tyler – ten manipulativní mizera – samozřejmě dobře věděl.

„Gigi, drahoušku...“

„Tyhle sladký řečičky na mě ani nezkoušej. Já nejsem Violet.“

„To ne. Violet by už dávno seděla v letadle.“

„Au, Tyler. To od tebe nebylo hezký.“

Ale byla to pravda.

„Ty to dáš,“ prohlásil, najednou zcela vážně. „Nech mě, Rafaeli, ona to zvládne. Jsi jediná osoba, která může Kingstonovi promluvit

do duše,“ obrátil se znovu na mě. „Ty se nenecháš zastrašit tím jeho mrzutým chováním a povýšeností.“

Poslední člověk, od kterého jsem se nechala zastrašit, byl Jason – můj bývalý. Něco takového se mi už nikdy nestane. Tečka. Už se od nikoho nenechám ponížovat – a je mi fuk, jestli to bude žena nebo muž...

„Tylere, já –“

„Prosím, Gigi. Prosím!“

Připojil se i Rafael a teď už s Tylerem prosili společně.

„Kluci!“ Zvýšila jsem hlasitost. „*Kluci!*“

„Ano?“ Tylerův tón byl plný naděje. Zněl tak sladce, že jsem protočila panenky.

„Udělám to.“ Což Tyler od samého začátku dobře věděl.

Rafael ze sebe vyrazil krátký jásavý výkřik. „Díky, Gigi!“

„Jo, jo. Pošlete mi podrobnosti a řekněte mi, kdy to má začít. Odložím nadcházející schůzky o pár dní. Jo, a Tylere?“ Zešíroka jsem se usmála, i když mě nikdo nemohl vidět. „Letenku platíš ty. První třídu, samozřejmě.“

„Cokoli si budeš přát, Gino Marie. Cokoli si budeš přát.“

O dvacet čtyři hodin později jsem si přála sklenici studené coly, svůj klid a – poté co jsem si krátce zdřímla – možná i trochu zábavy s tou roztomilou zrzavou letuškou. Místo toho jsem ale obdržela zvědavé pohledy ostatních pasažérů, fantu, protože cola došla (v první třídě, to snad ne!), a změnu letušky. Krátce před odletem koketní zrzku nahradil mladý stevard. Byl roztomilý, ale tak přiteplený, až se zdálo, že přidal duze osmou barvu.

Po necelé půlhodině letu se ke mně odvážila přistoupit první zvědavá pasažérka. Žena v mém věku, kolem pětaticeti, od hlavy až k patě oblečená v šatech značky Gucci. Její manžel usnul už po pěti minutách a teď blaženě chrápal.

„Promiňte, prosím.“

V duchu jsem si povzdechla a přinutila se k úsměvu. „Ano?“

„Nejste Gina Marie Davisová? Ta modelka spodního prádla?“

Samozřejmě. Pózovala jsem pro mnoho velkých značek v mnoha kampaních. Ovšem jedině, co si všichni zapamatovali, bylo focení

s Ellen von Unwerth pro *Vogue*. Šlo o sérii černobílých fotografií, na nichž jsem pózovala v dešti ve skandálně sexy spodním prádle. Uprostřed Times Square. Tam pak plakáty taky visely. Možná mě ta žena znala z nich.

„Ano. Jsem to já.“

„Jste tak krásná.“

Prohlížela si mě jako v transu. Ten pohled jsem znala. Zpočátku mi byl nepříjemný, pak mi dělal radost a dnes mi byl jednoduše lhostejný. To, co ona považovala za jedinečnou krásu, mi ve škole vysloužilo jen nepěkné přezdívky a způsobilo poruchu příjmu potravy. Samozřejmě to nemohla vědět, proto jsem úsměv zdvořile oplátila.

„Vy jste ale taky kočka, moje milá. Váš manžel je šťastný muž.“

Žena se rozzářila. „Jsme na svatební cestě,“ oznámila hrdě a dalších dvacet minut mi vyprávěla, jak start-up jejího manžela nečekaně zaznamenal obrovský úspěch a oni tak mohli strávit vysněné líbáčky v Karibiku.

„A proč teda sedíte v letadle do Colorado Springs?“

Tiše se zachichotala. „Než dojde na tohle, jedeme ještě navštívit mou sestru. Nemohla přiletět na svatbu, protože –“

Přestala jsem ji poslouchat. Její štěstí bylo vážně vyčerpávající a vyprávění o něm mě unavilo ještě víc. Nejradši bych ji poslala pryč, ale nechtěla jsem působit nezdvořile nebo arogantně. Po dalších pěti minutách neutuchajícího *bla bla bla* se nečekaně naskytla pomoc od duhového stevarda.

„Madam, musím vás požádat, abyste se posadila, očekáváme turbulence. Nic závažného, ale bylo by bezpečnější, kdybyste se vrátila na své místo. A jak jsem slyšel, jste na svatební cestě. Mohu vás pozvat na sklenku šampaňského?“

„Och, ano. Samozřejmě. Ehm, moc ráda. Tedy chci říct, ráda si dám šampaňské.“

S trochou námahy se zvedla z podřepu u mého sedadla. Jak dokázala vydržet přes třicet minut v této pozici, mi bylo záhadou. Mě bolela kolena už jen z pouhého pohledu na ni.

„Tak příjemnou cestu a ještě jednou gratuluji,“ řekla jsem, vděčná, že budu mít konečně svůj klid.

Poté co se žena vrátila na své místo, stevard trochu moc okatě zamrkal na mě.

„Šampaňské?“

Ach, k čertu... proč ne.

Colorado Springs. Pecka. Letiště bylo přesně tak nudné, jak jsem očekávala.

Hory v pozadí byly fajn, ale já měla radši pláž.

Ještě jsem ani nevylezla ven a už přes okno bylo vidět, že je venku ledová zima. Alespoň svítilo slunce.

Prošla jsem příletovou halou a nasadila si sluneční brýle, abych lépe viděla. Navazující spoj do Aspenu odlétal za necelých třicet minut. Přelétla jsem pohledem informační tabuli. Netrvalo mi ani deset minut, než jsem našla správný gate, takže přestup proběhl hladce a bez stresu.

Letadlo bylo malinkaté a na palubě byla skupina pasažérů od bohatých až po nechutně bohaté.

Když mi Tyler poslal podrobnosti k letu, nechala jsem se zlákat a vygooglila si Aspen. Aspen, Colorado. Jak to, že jsem tu za celou svou kariéru ještě nikdy nebyla? Pravděpodobně proto, že jsem nerada pracovala ve sněhu – respektive neměla jsem ráda sních jako takový – a focení i přehlídky se obvykle konaly v New Yorku, Londýně, Miláně nebo Paříži.

Ale zrovna Aspen... když Tyler a Rafael mluvili o Coloradu, upřímně jsem nečekala, že Kingston žije v jedné z nejluxusnějších lokalit Spojených států. Rozhodně to bylo překvapení, ale příjemné, protože v Aspenu byly kavárny, restaurace a hotely. *Drahé* kavárny, restaurace a hotely.

Pátrání na Googlu jsem ukončila ve chvíli, kdy jsem narazila na obrázek s nadpisem „Aspen – pravděpodobně nejpekelnější letiště v USA“. Pak jsem shodila záložku z lišty a sbalila si svůj malý cestovní kufřík. Z létání jsem strach neměla a nevadily mi ani extrémnější podmínky. Na to jsem za život létala až příliš často a upřímně řečeno, když se letadlo trochu otřásalo, dokonce se mi lépe spalo. Pokud letadlo přistálo v jednom kuse, bylo mi jedno, jak moc se během letu třásl.

A třáslo se hodně. Když letadlo, které nebylo větší než soukromý tryskáč, přistálo na velmi krátké přistávací dráze, vyletěli jsme všichni pár centimetrů do vzduchu. Jedna starší dáma s těžkými, velkými náušnicemi značky Chanel a ještě těžším parfémem zalapala po dechu. Já jsem byla prostě ráda, že cesta skončila. Teď už jen zbývalo pronajmout si auto – pak jsem se mohla poplácat po rameni, že jsem všechno zvládla.

Kde jen může být ta zatracená půjčovna aut? Příletová hala letiště byla malá. Klenutý strop, dřevěné trámy a ošklivý staromódní koberec. Chyběly tu velké LED reklamy a cedule, na jaké je normální smrtelník zvyklý.

Ehm. Objevila jsem nenápadnou oranžovou ceduli s velkou šipkou. Táhla jsem za sebou zlatý kufřík na kolečkách a pokračovala podle značení, které mě zavedlo přímo do slabě osvětlené garáže. Bylo by to možná i trochu strašidelné, kdyby přede mnou nestálo v řadě nejméně dvacet našťavaně vyhlížejších turistů, kteří chtěli mluvit s mužem za přepážkou.

Jejich zavazadla se pohybovala na škále od malých kufříků, jako byl ten můj, až po objemná zavazadla, ze kterých se při bližším zkoumání vyklubaly lyže nebo snowboardy. Paráda. Tak to bude na dlouho. Vlevo a vpravo od nás byly stejně dlouhé fronty před přepážkami jiných autopůjčoven.

Sáhla jsem do jutové tašky s nápisem „Don’t be upsetti, eat Spaghetti“ a vytáhla mobil.

Já

Přistála jsem 😊.

Poslala jsem zprávu rovnou do skupinového chatu. Ale nikoli do toho, který jsme měli s Violet a Tylerem. Od té doby, co se naše rodina rozrostla o Rafaela a pak ještě o Jacksona, vznikla na WhatsAppu další skupina.

Tyler ji pojmenoval ZNYDLA. Z New Yorku do Los Angeles.

Violet

Letělo se dobře?

Tyler

Jsi nejlepší! ❤️

Jackson

Našla jsi tu půjčovnu aut, o který jsem ti říkal?

Já

Myslíš *Sixt*? Jednu z největších autopůjčoven na světě? Ano.

Let byl v pohodě. 🐼

Jackson

Nebuď tak protivná, Gino Marie.

Jen počkej, Colorado se ti zalíbí.

Já

Nejsem protivná, Jacksone. Jen nejsem nijak zvlášť nadšená z toho, že musím nahánět vašeho bráchu.

Takhle jsme to s Jacksonem mezi sebou měli. Neustále jsme se hádali a provokovali. Tak náš vztah začal a z nějakého důvodu tak pokračoval, ačkoli jsem životního partnera své nejlepší kamarádky snášela víc než dobře. Jackson byl nohama na zemi, byl milý a sexy a uměl vařit. Co by proti němu člověk asi tak mohl mít?

Kromě toho byl příbuzný s Rafaelem a Rafaela měl rád úplně každý. Nešlo to jinak.

„Slečno?“

Zmateně jsem zvedla oči od displeje a zjistila, že se fronta posunula o kus dopředu. Předě mnou čekaly už jen dvě dvojice.

Omluvila jsem se staršímu muži za sebou a postoupila dopředu.

Rafael

Jsmo ti vážně vděční!

Tyler

Milujeme tě!

S povzdechem jsem poslala skupině zprávu „Ozvu se později“ a schovala mobil.

Bylo hezké, že mi byli vděční. Já jsem ale zatím neudělala nic víc, než že jsem pár hodin seděla v letadle a vypila skleničku šampaňského.

Podle toho, co mi řekli, byl Kingston nejen náladový, ale taky hrubý a nezdvořilý. Alespoň podle Violet. Abych si udělala vlastní názor, záměrně jsem si ho předem nevygooglila. Dobře jsem věděla, jaké to je, když vás někdo na základě vzhledu hodnotí a posuzuje. Často taky odsuzuje. Kingstonu Boydovi jsem předběžně dala šanci, dokud na vlastní oči neposoudím, jestli je to kretén, nebo ne.

Ani jeho knihy jsem zatím nečetla. Možná by nebyl špatný nápad, kdybych si kromě svačiny pořídila taky něco ke čtení, jakmile si pronajmu auto. Hned po včerejším telefonátu mi Tyler poslal Kingstonovu adresu. Ten chlap dokonce bydlí mimo Aspen! To bylo naprosto nepřijatelné, takže jsem si okamžitě zarezervovala krásný luxusní hotelový pokoj na Tylerův účet. Na dvě noci. Hned dnes po příjezdu Kingstona poctím svou návštěvou. Další den ráno jsem měla schůzku, kterou jsem nemohla odložit, a neměla jsem chuť letět zpátky ještě dnes večer nebo snad absolvovat schůzku v letadle. Druhá noc byla pojistka. Samotná skutečnost, že mě Rafael a Tyler vyslali, abych s Kingstonem promluvila, mi napovídala, že toho muže nepůjde přesvědčit úplně snadno. Rafael je jeho bratr a z toho, co jsem zatím pochopila, Kingston a Jackson svého nejmladšího bratra vážně zbožňují. Ačkoli se všichni tři nevidají moc často. Jaké důvody ho tedy vedly k tomu, že se svatby nechce zúčastnit?

„Slečno, co pro vás mohu udělat?“

S úsměvem jsem postoupila vpřed k muži za přepážkou. Vypadal vyčerpaně.

„Udělejme to úplně jednoduše,“ řekla jsem. „Vezmu si na tři dny to nejhezčí auto, jaké tu máte. Je mi úplně jedno, kolik to bude stát. S kompletním havarijním pojištěním. A přidejte k tomu všechny vychytávky, které máte. Dám vám dvacet dolarů spropitné za slušný kafe a bagel.“

Chvilí si mě měřil pohledem, jako bych přišla o rozum. Nebyl si jistý, jestli mě má brát vážně. Tak to mělo hodně lidí. Můj vzhled

křičel „topmodelka“, ovšem můj styl oblékání byl spíš směsicí ležérní elegance a kousků ze sekáče s občasným nádechem luxusu. Přitom blůza, kterou jsem měla na sobě, byla od Cavalliho, jen z jiné dekády.

V duchu jsem si povzdechla a podala mu prestižní černou kartu od American Express. Tylerovi z téhle cesty naučtuju každý cent. Muž překvapeně vykulil oči, pak mi úsměv oplatil.

„To nejhezčí auto?“

„A nejdražší.“

YOU GOT THIS.

To dáš.

Gina Marie

S údivem jsem zaparkovala elegantní SUV u krajnice, abych se nadechla a trochu zorientovala. Navigace mě zavedla do centra Aspenu. Nebylo to daleko, protože letiště se nacházelo přímo ve městě. Jela jsem pouhých patnáct minut, a to jen proto, že jsem na semaforu musela třikrát zastavit na červenou.

Tiše jsem si povzdechla a opřela se. Pěkné. To jsem musela uznat. Kulisa, která se přede mnou rozprostřela, byla vážně působivá. Pak jsem otevřela dveře na straně řidiče a okamžitě jsem pochopila, proč jsem sem doposud nikdy nezavítala. Obzvlášť v lednu. Byla tu příšerná zima. Vzduch, který mě udeřil do obličeje, byl tak ledový, že mě štípal až v plicích. Okamžitě jsem dveře zase zabouchla a se záupněm se opřela do sedačky. Potřebovala jsem se ubytovat. Hotel nebyl daleko, jen kousek odtud ve vedlejší ulici. Navíc jsem potrebovala zjistit, kde můžu zaparkovat, ale nejdřív jsem chtěla vyřídít pár věcí. Potrebovala jsem pořádně velké kafe, něco k jídlu a pár metrů odtud jsem objevila knihkupectví. Vzhledem k tomu, že Kingston tady bydlí, určitě měli v nabídce minimálně jednu z jeho knih. Abych to ale všechno zvládla, musela jsem nejdřív vystoupit z auta.

Dopřála jsem si ještě pár minut navíc v teple tím, že jsem vytočila Violetino číslo. Po druhém zazvonění to zvedla.

„Ahoj, Gigi!“

„Řekni mi prosím ještě jednou, proč že tu vlastně jsem?“

Violet se zasmála. „Protože máš ráda Tylera. A Rafaela.“

„Hm.“

„Je tam velká zima?“

„Příliš velká.“

Na druhém konci linky to zašustilo. „Člověk by skoro řekl, že jsi strávila celý život v L. A., a ne v New Yorku, ikono přehlídkových mol.“

„Chceš, abych se teď omlouvala za to, že mám radši šaty a stále klima než spalující vedro a sněhové bouře? Nech mě ještě pár minut v teple a bezpečí auta a vyprávěj mi, co právě děláš.“

„Ty se bojíš vystoupit?“

„Ano.“

Violet se rozesmála. „S Brianem balíme dárky.“

„Na čí narozeniny jsem zapomněla?“

„Nikdo nemá narozeniny.“ Slyšela jsem, jak poblíž cosi zamumlal hluboký hlas. „Brian tě pozdravuje.“

„Taky ho pozdravuj. Tak na co jsou ty dárky?“

„Dárky je možná špatné slovo.“ Violet zasténala, jako by právě zvedla něco těžkého. Okamžitě jsem ji viděla před očima, jak v kostýmku a na vysokých podpatcích přerovnává polovinu své kanceláře. *Žena je sama sobě pánem* – tak znělo životní motto Violet Fergusonové. Odjakživa jsem ji obdivovala. Její bystrost a ctižádostivost. Její vůli prosadit se a bojovat za větší spravedlnost a především rovnoprávnost. V posledních měsících pod značkou „Violet Ferguson’s Capital“ založila vlastní společnost, přestěhovala se se mnou do Los Angeles, ode mě se přestěhovala k Jacksonovi a mimo to měla na starost jednoho z největších finančních žraloků východního pobřeží. Vi milovala čísla. Její portfolio stabilně rostlo a ona si úspěšně budovala reputaci schopné investiční poradkyně, zatímco její firma stále lépe a rychleji zhodnovala své finance. Zároveň se stala vzorem pro mnoho mladých podnikatelek, když ji Moira Forbesová vzala pod svá křídla a vrhla do záře reflektorů. Dle mého názoru přesně tam, kam Vi patří.

„Moira organizuje večeri pro investory. Start-upy založené ženami tam mají možnost představit své nápady a ulovit si nás jako investorky.“

„A? Už na to z finančního hlediska máš?“

„Ne tak úplně,“ přiznala na rovinu. „Hodně jsem reinvestovala a, jak víš, najala jsem dva nové lidi. Kromě toho chtěl Brian víc peněz.“

„Hej!“ zaprotestoval zmíněný v pozadí.

„Moira by mě tam přesto ráda měla, a navíc jsem se nabídla, že se postarám o drobné dárkové koše pro zúčastněné.“

Mentorka jako Moira Forbesová byla pro neoblomnou a na kariéru orientovanou ženu typu Violet jako dar z nebes. Měla jsem z ní vážně radost. Ona a Jackson naší společnosti skutečně něco vraceli. Dělali ji lepší, spravedlivější, a především přispívali k rovnějším příležitostem – zatímco já vedla modelingovou agenturu.

Potlačila jsem narůstající pochybnosti a nepříjemný pocit v žaludku a soustředila se na hovor.

„Vyprávěj mi, co bude v těch koších.“

„Jednou stejně budeš muset vystoupit.“

„Hmm.“

„Víno, kafe, výtisk knihy ,101 esejů, které změní vaše myšlení‘, čokoláda, zápisník s tužkou, která k němu padne...“

„To zní docela dobře. Můžu taky jeden dostat?“

„Ty už *jsi* úspěšná, Gigi. To by nebylo fér.“

„Záleží na tom, podle čeho se definuje úspěch...,“ zamumlala jsem.

„Promiň, co jsi říkala? Brian se mě zrovna na něco ptal, neslyšela jsem tě.“

„Víš co?“ Sáhla jsem po bundě a šále, které jsem odložila na sedadlo spolujezdce. „Teď už jsem získala odvahu vyjít ven. Zmínka o kávě, čokoládě a víně ve mně vyvolala žízeň a hlad.“

Violet se zachichotala. V pozadí něco zadunělo.

„*Briane...*“

„Nebudu vás už zdržovat, Vi. Ozvu se později, ano?“

„Určitě dej vědět,“ opáčila duchem nepřítomná. „A kup si nějakou jeho knihu. Bude se ti líbit!“

Ukončila jsem hovor a zadívala se přes čelní sklo ven. Ulice byla pokrytá sněhem. Stejně tak střechy cihlových domů. Cedule jed-

notlivých obchodů byly zjevně vytvořeny s velkou láskou a péčí a mezi sněhem a cihlami jsem objevila několik úžasných fasád modré nebo červené barvy. To město vypadalo jako z pohlednice. Perfektní americké městečko s majestátním horským hřebenem tyčícím se v pozadí.

„Tak jdeme na to...“

Vyskočila jsem z auta a oblékla se nejrychleji, jak to šlo. Džíny a tenisky mě před chladem moc nechránily, ale při dvaceti stupních v Los Angeles se mi vážně nechťelo odlétat v zimním oblečení. V kufru jsem měla pár tlustých svetrů a ponožek, jednu silnější bundu a červenou vlněnou čepici – to muselo stačit. Měla jsem koneckonců v plánu zůstat maximálně tři dny.

Podle navigace jsem se nacházela v centru Aspenu na jedné z hlavních ulic.

Google mi už dopředu prozradil, že Aspen není levné město. A to pocházím z New Yorku, kde jsem se narodila a vyrostla – i přesto jsem zaváhala, když jsem ty ceny uviděla. V Aspenu se točila spousta peněz, což se tak nějak mezi téměř všemi šušovalo, a když jsem se tu rozhlédla kolem sebe, můj první dojem to jen potvrzoval.

Obchody, kolem kterých jsem projížděla a které jsem měla v tu chvíli před sebou, vypadaly všechny dokonale vyladěně a luxusně. Lyžařské vybavení, značkové oblečení, exkluzivní výběr čajů a vín. Objevila jsem obchody se starožitnostmi, a dokonce i psí salon. Takový samotář jako Kingston Boyd si vybral vážně zajímavé město pro život. Ale kdo jsem já, abych ho soudila? Možná miloval dobré jídlo a dovážené víno, rád lyžoval a měl pudla, který potřeboval pravidelně ostříhat. Vždyť jsem toho muže vůbec neznala.

Mihla se kolem mě žena v norkovém kožichu (zadoufala jsem, že není pravý), pak ještě jedna s objemnou vlněnou šálou kolem krku a kelímkem v ruce, ze kterého se ještě kouřilo. Kafe. Bylo načase odškrtnout si první položku ze seznamu. Po dlouhém sezení bylo příjemné se trochu hýbat.

Zadívala jsem se po chodníku dolů a objevila vývěsní štít s logem, které jsem předtím zahlédla na kelímku té ženy.

Queens.

To se mi zamlouvalo. Vešla jsem do obchodu a můj úsměv se okamžitě výrazně rozšířil, když mě přivítalo příjemné teplo. Pár stolů bylo obsazených, jinak místo působilo klidně a tiše. Interiér byl zařízený v moderním stylu s příměsí blešího trhu, s barevnými čajovými konvicemi namísto váz a nádobím, které k sobě neladilo. Podlaha byla posetá černobílými dlaždicemi a za pultem visela obrovská role balicího papíru, na kterém byly energickým rukopisem zaznamenány speciality podniku.

Přivítal mě mladík s krátkými blond vlasy a kroužkem v nose. Kolem krku měl uvázanou křiklavě růžovou zástěru.

„Co ti můžu nabídnout?“

„Hmm...“ Rychle jsem přelétla pohledem nabídku. „Dám si dýňové latte se šlehačkou a extra dávkou espressa, prosím. Velké.“

Barista přikývl. „Dobrá volba. A pro koho mám tuhle specialitku připravit?“

„Gina,“ odpověděla jsem a musela se usmát nad jeho flirtujícím tónem. Byl nejméně o deset let mladší než já.

„Gina,“ zamumlal a napsal mé jméno na bílý papírový kelímek. „Pěkný jméno.“

Bylo to samozřejmě naprosto obyčejné jméno, ale nechtěla jsem ho poučovat.

„Díky.“

„Proč jsi zavítala do Aspenu, Gino?“ Prohlédl si mě. „Focení?“

Zkušenými pohyby začal s přípravou. Opřela jsem se o pult, založila si ruce a pozorovala ho.

„Ne, nejde o práci. Jsem tu soukromě.“

„To je ještě lepší. Mimochodem, já jsem Zach.“ Nahodil úsměv s nábojem minimálně tisíc wattů.

„Ráda tě poznávám, Zachu.“

„Potěšení je zcela na mé straně.“ Vyhodil láhev sirupu do vzduchu, chytil ji a stříkl mi do kelímku velkorysou dávkou. Jako by byl barman, a nikoli barista. Ale možná to je v Aspenu běžné.

„Zachu, nevíš náhodou, jak se nejlépe dostanu do Hunter Creeku?“

„Do Hunter Creeku?“ K sirupu přibýlo ještě našlehané mléko a káva a Zach už sahal po nádobě na šlehačku. „Co tě přivádí zrovna

do Hunter Creeku? Je to turistická oblast, která není v tomhle ročním období zrovna bezpečná.“

„Ne co,“ zabručela jsem, „spíš kdo.“

Zach posypal mou kávu pestrobarevným cukrovým zdobením a podal mi ji. „A kdo přesně je ten *kdo*?“

Ten zajíček měl sebevědomí, to se mu muselo nechat. A byl milý.

„Kingston Boyd,“ odpověděla jsem, zvědavá, jestli má tohle město povědomí o tom, že kromě několika celebrit z filmového a hudebního průmyslu mezi nimi pobývá i jeden slavný spisovatel.

„Kingston Boyd.“ Zachův úsměv zmizel a najednou vypadal rozladěně. „A co od něj chceš?“

Zvedla jsem obočí a usrkla z nápoje. Moc velká mňamka. Zach rozhodně věděl, jak připravit dobré dýňové latte. A zdálo se, že Kingstona zná.

„Je to rodinná záležitost.“

Zjevně se mu ulevilo a to bylo... roztomilé.

„Netuším, o jakou rodinnou záležitost se jedná, ale Kingston Boyd je kretén.“

„To neslyším poprvé.“

„Protože je to pravda.“ Zach vytáhl z proskleného pultu čokoládovou cookie sušenku a podal mi ji. „To je na účet podniku, Gino. A pokud budeš potřebovat utéct od Boyda nebo když si budeš chtít s někým promluvit nebo tak něco, víš, kde mě najdeš.“

DON'T LET IDIOTS RUIN YOUR DAY.

Nenech si pokazit den kretény.

Gina Marie

Dorazili jste do cíle. Váš cíl se nachází vpravo.

„Ooukej.“ Šlápla jsem na brzdu a.... spadla mi čelist. *Tohle* je Kingstonův dům?

Vypadal jako ty luxusní nemovitosti z dokumentů na Netflixu, které jsme s Violet o víkendu mnohokrát sledovaly.

Jinými slovy... wow. Všechno na tom domě křičelo, že je to drahé a luxusní. Stejně jako celý Aspen. Díky modelingu jsem toho viděla už hodně, dost jsem cestovala, ale s takovou nemovitostí jsem se zatím nesetkala. Třípatrový dům byl celý ze dřeva. A byl enormně velký. Všechno tady bylo jednoduše... obrovské. Na příjezdové cestě přede mnou stál černý terénní vůz a pod přístřeškem jsem si všimla dalšího auta, nižšího a elegantnějšího – to bylo překryté plachtou. Pravděpodobně sportovní vůz. Tiše jsem si odfrkla, vypnula motor a vystoupila z auta.

„Jeho knihy se nejspíš dobře prodávají...“, zamumlala jsem si pod vousy a zapínala si přitom bundu. Místo nohou jsem měla ledové sloupky a čepice s šálou mi zakrývaly tak velkou část obličeje, že mi koukaly jen oči a nos.

Přiblížila jsem se k domu a v hlavě mi zněl hlas moderátora pořadu „Nejpozoruhodnější domy – architektura moderní doby“.

A zde vidíme třípatrový monument ze dřeva a kamene. Tento dům na zakázku je obklopen lesem a leží na mírně klenutém kopci. Vyvýšená veranda domu nabízí úchvatný výhled na horský masiv v pozadí. Drobné schodiště propojuje verandu s bazénem a vířivkou...

Hlas v mé hlavě utichl, když k mým uším dolehl nezaměnitelný zvuk motocyklu.

Pomalu jsem se otočila a vypustila jedno tiché *do prdele*. „To je ale hodně špatný vtip.“

Na šterkovou cestu zabočila elegantní mašina. Muž na ní byl celý v černém. Těžké vysoké boty, tmavé džíny a kožená bunda. Přilba i šít byly taky černé a tónované. Pokud to byl Kingston Boyd, pak vypadal jako „bad boy“ z obrázkové knížky – ukázkový záporák. Minimálně zvenčí. Motocykl rachotil ještě pár metrů a zastavil vedle mého auta. Ticho, které najednou zavládlo, mi připadalo zvláštní a uvědomila jsem si, že jsem nervózní. Ale proč? Ačkoli, možná nervózní nebylo to správné slovo, kterým by se dal popsat můj aktuální stav. Spíš to byla zvědavost.

Poté co jsem opustila kavárnu, jsem vyrazila do hotelu (moc pěkný a luxusní, díky, Tyler!), ubytovala se, převlékla a cestou sem jsem se ještě rychle zastavila v knihkupectví. Samozřejmě tam měli všechny jeho knihy. V samostatném regálu s nápisem: Náš nejprodávanější autor Kingston Boyd.

Z náhlého popudu jsem si koupila knihu *Tvéma očima – smrt v tobě* a vydala se podle navigace sem. Pokaždé když jsem na křižovatce musela čekat na červenou, padla mi do zorného pole fotografie autora na hřbetu knihy. Byla tmavá, skoro černá, a Kingstonův obličej byl na ní sotva rozeznatelný. Chytře udělaná fotka. Vzbuzovala zvědavost a hodila se k žánru. Kromě hranaté, ostře řezané brady, rovného nosu a pronikavého pohledu však nešlo rozpoznat vůbec nic. Ani barvu očí nebo vlasů. Ovšem v tuto chvíli se zdálo, že tajemství bude během několika následujících vteřin odhaleno, protože Kingston seskočil z motorky a zamířil rovnou za mnou. Těsně předtím, než ke mně došel, si sundal helmu.

Vážení čtenáři, právě jste dočetli ukázkou z knihy Love Me Wild: Miluj mě každým svým slovem. Pokud se Vám ukázka líbila, na našem webu si můžete zakoupit celou knihu.